

Ja era hora!

Tot Granollers ja sap que en el Ple consistorial celebrat el passat divendres va acordar-se que cessés immediatament en el seu càrrec de Revisor d'actuacions de l'anterior Ajuntament, N'Emili Rosell i Montané.

Ja era hora! Ja era hora, perquè la ciutat no podia consentir per més temps que un incapacitat i un desaprensiu, a qui no adornava cap altra condició que la de posseir una espèssima epidermis, seguís xuclant els diners de la caixa comunal per no fer altra cosa, com bon escuder d'en Riba, que enverinar totes les qüestions polítiques de la localitat. I diem polítiques, perquè d'assumptes oficials tenim la completa seguretat que no n'ha aclarit cap; i no ho ha fet perquè en Rosell és un mal intencionat, encara que tota la vida passarà les beceroles. Es qüestió de caps; què hi farem!...

No volem ni tan sols acusar els consellers que votaren la continuació d'en Rosell en el seu càrrec. A alguns volem creure'ls de bona fe; emperò no podem sotstreure'ns a significar la nostra sorpresa en veure l'actitud del senyor Rosàs, home a qui la seva situació econòmica li permetria defugir aquest servilisme a les intrigues personalistes d'aquest cacic provincial de 5ª categoria, que si, aprofitant el moment passional esclatat—com a tot arreu—en caure la Dictadura, hagués volgut ésser únicament Alcalde de la ciutat, posant a contribució el seu esforç personal, hauria pogut ésser un mig ídol.

En veure que homes de la seva condició anul·len tota possible actuació, posant-se al servei de qui no té altra missió que la d'aprofitar-se de tots els moments propicis per a imposar una política de negació a nostra ciutat, ens fa pena i ens indigna, perquè, vaja, l'Alcalde havia de saber qui és En Rosell, i si de moment va fiar-se del personatge que En Riba va facturar-li, després va tenir mil ocasions per a constatar la seva ineptitud, aquella ineptitud que no li produïa altra cosa que pensades embrolladores i ridícules. O, sinó, diguin quin assumpte ha començat o tocat que l'hagi pogut acabar trobant-hi un càrrec concret a formular o una solució que dignament es pogués aconsellar? Cap.

En Rosell ha nascut per ésser tal com és. Mam, ... i nona Passejar el garbo; escollir per amistats el més selecte dels pobles; enredar el que no ho estigui; actuar *desinteressadament* en assumptes com el de les plaques i dels segells de la festa major; escoltar-se'n unes quantes de groixudes amb tota resignació... i cap un altre «rancho» d'En Riba.

El seu cas a Granollers s'havia d'acabar ràpidament i divendres va acabar-se. El poble va segellar l'acord municipal amb sorolloses manifestacions de satisfacció.

Comenci a rumiar el senyor Rosàs i decideixi's amb tota llestesa a fer el pensament que en casos així fan els homes que senten l'orgull de la seva dignitat.

X.

Contribuent

Quan se't presentí al cobrament l'impost d'inquilinat, recorda't que En Ramon Montañà assessor honorari de l'Alcaldia, paga 8'46 pessetes l'any. Es dir, DUES PESSETES AMB ONZE CÈNTIMS I MIG CADA TRIMESTRE.

Un article per a 'Inquietud'

Sr. Director de LLUITA:

Molt senyor meu: L'article que us envio estava destinat a les mateixes planes de «Inquietud», atenent-me a una noteta que publicaren, em sembla en el número segon. L'article s'ha rebutjat i ja no tenia cap interès de publicar-lo enlloc més. Avui pensant altrament, em dirigeixo a vós, demanant-vos la publicació de l'article en el setmanari que dirigiu. En aquest cas us agrairé feu constar que aquest article no és portaveu de cap sector, sinó *meu* i de ningú més.

Jo crec, diferent de molts, que es pot ésser àdhuc anarquista i pensar molt altrement que la majoria dels liberals. Aquí, el que no és blanc, ha d'ésser negre forçosament. Què hi farem!

Tal volta «Inquietud» digui que no publicà l'article, per a fer-me un bé a mí. (N'hi han tants que em volen bé!)

«Inquietud», en no publicar-lo, ha demostrat tenir una tàctica i un sentit pràctic deplorables i d'un provincianisme exemplar. «Patum» no és res, pel qui no ho és. I no cal fer reunions generals per treure'n conclusions...

En fi, no us vull molestar més. Suposant donareu cabuda al meu article, agrai't us saluda,

FRANCESC SERRA

Les patums sublím d'«Inquietud»

Un entrefilet d'«Inquietud» venia a dir que publicarien tots els treballs que estessin fets amb dignitat i noblesa malgrat no estessin d'acord amb el pensament de la Redacció. No sé ben bé si amb mí hi estaran d'acord; ara, que puc assegurar que, en escriure aquestes ratlles, m'inspira el més alt sentit de noblesa i dignitat. Això vol dir que encara que els energúmens de la Redacció tiressin al cove aquest article, em donaria àdhuc per ben pagat de poder-los jutjar sense eufemismes, enc que fos «de tú a tú».

Quan a Granollers es llençà l'idea de que uns quants liberals (?) volien fer «Inquietud», vaig arrufar el nas. En les circumstàncies que sortia i veure els noms, verges i rosats, de la Redacció, vaig creure que si *per desgràcia* tingués èxit la publicació, fora el caos de la intolerància i de l'intriga. Fixeu-vos si en deuen portar d'agulles de fer mitja clavades a la llengua per occir al primer que els caigui de mal ull, quan tots els *inquiets* han pagat vint pessetes per escriure!...

No fa pas molt temps escrivia a un amic aquestes paraules: «Em sento intensament esquerrista, i, us ho creureu?, la gent que em fa més fàstic i m'ha fet passar més males estones, són gent precisament d'esquerra.» Aquests mots, dits amb un despit evident, llavors—i no fa pas gaire temps—no m'hauria atrevit a dir-los públicament per temor a ferir persones que no han tingut cap mirament a molestar me a mí. Ara els dic perquè, més que una opinió personal, són el concepte col·lectiu de gent que em mereixen tota la meua admiració i estima

La gent d'esquerra d'aquí, vindrà dia que farà un pet com un aglà. Per pujar a coll i bé d'un altre són capaços de cometre totes les turpituds imaginables. I ho dic sincera-

ment, amb una pena infinita. Però, tornant a «Inquietud»...

«Inquietud» mancava a Granollers, perquè mancava el Centre Catòlic de l'esquerra. A l'esquerra hi és necessari el clorotisme intel·lectual d'un «amic», com a la dreta hi són necessaris tots els que tenen botiga.

L'egolatria dels homes d'«Inquietud» i el dilettantisme catòlic, que semblen aparentment antitètics, podrien anar perfectament de bracet.

Si un dia s'organitzés una lluita greco-romana entre els *inquiets* i tot el clergat de Granollers, treurien espurnes de foc, com si fossin pedernals i fosforescències d'artifici, com uns perfectes pirotècnics. Pirotècnia al cap i a la fi és ço que fan tots.

Jo crec que l'Escobar, en lloc de la dida de la capçalera que aguanta la *bola*, hi hauria hagut de dibuixar un home lligat de peus i mans i uns quants fent-li la punyeta perquè cridi *Visca la llibertat!*

A «Inquietud» només hi manca aquella feminista d'envelat de festa major, que es pessiga les galtes de pa de pessic per a ruboritzar-se. Aquesta gentil *transformista* faria un paperàs entre la gent d'«Inquietud». Si li preparaessin el terreny — que podrien molt bé *fer-la cantar* dient mal de les *Severines* de tercera o quarta categoria o de qualsevol lliga esperantista de llogarret—llavors quedaria un conjunt ben harmònic.

«Inquietud»: provincianisme, decorat de pastorets i llum de claraboia.

«Inquietud»: Editors, editors, més editors... i dos col·laboradors.

«Inquietud»: Dictadorets, petuància i aigua calenta.

«Inquietud»: La *santa cena* laica amb el seu «Judes» i tot.

Si «Inquietud» fos eclèctica, veritablement eclèctica, m'atreviria a publicar-hi unes consideracions a l'entorn d'uns quants homes de significació cultural o artística, començant per l'*evangelista* Valeri Mas. Però a Granollers parlar clar és impossible i l'Amador Garrell és massa *murri* per deixar-ho fer des de «La Gralla».

FRANCESC SERRA

Una reunió

Dijous passat en el Centre Comercial es reuniren un nombrós grup de veïns de nostra ciutat per a fer pública protesta de l'injustícia comesa destituïnt del càrrec de segon tinent d'alcalde al senyor Manuel Pagés.

Els reunits aprovaren amb gran entusiasme la seva valenta actuació, considerant-la molt encertada i pròfita per la ciutat, a l'ensens que condemnaren una disposició tan arbitrària que sols podia ésser obra d'un caciquisme retrògrade, improp d'un temps d'ideologia i llibertat.

Per aclamació s'acordà nomenar una comissió per a organitzar un acte públic d'adhesió a la seva brillant actuació des de la segona tenència d'alcaldia, que fins fa pocs dies ha vingut desempenyant a satisfacció de tota la ciutat.